

Вересень

Наталія Горішна

Заплакав вересень щосили:
Бо є за ким і є за чим.
І небо – сиве й некрасиве –
Найменша з тисячі причин.
Оці сумні блакитні айстри –
Він так хотів! та не зігрів!
Й намарні спроби не упасти
Під чужинецьку злість вітрів.
Весь невблаганний вічний фатум
Йому не стримати грудьми...
Нікого вже не врятувати
Від епідемії зими.